

המרק הטעים

היה פעם איש זקן ועני שלא היה לו בית לישון בו ולא כסף לקניית אוכל. הוא הלך בדרכים ובכפרים ביקש שיתנו לו קצת אוכל או שיסכימו שילון במתבן. פעם עבר ביער ותעה שלושה ימים ושלושה לילות עד שהצליח לצאת ולהגיע לכפר סמוך. אחרי שלושה ימים ללא אוכל היה רעב ועייף מאוד. הוא דפק בדלת של הבית הראשון. פתחה לו אישה ושאלה "מה רצונך כאן?" "שלושה ימים תעיתי ביער. אולי תוכלי לתת לי קצת אוכל ומקום כלשהו ללון בו?" "כל אחד יכול לספר!" קראה האישה וטרקה לו את הדלת בפנים. הוא המשיך ללכת והגיע לחנות ירקות. שם אמר לירקן "שלושה ימים נדדתי ביער

בלי אוכל. אולי תוכל לתת לי דבר מה לאכול ומקום ללון בו?" "יש לך כסף? תוכל לשלם לי?" שאל הירקן, וכשהאיש נענע בראשו קרא "כל אחד יכול לספר!" וגירש אותו מהחנות. האיש המשיך ללכת והגיע לאטליז. שם ביקש שוב "שלושה ימים תעיתי ביער. אולי תוכל לתת לי קצת אוכל ומקום לינה?" "ותוכל לשלם לי?" שאל בעל האטליז. שוב נענע העני בראשו ובעל האטליז גירש אותו. "אני מוכרח למצוא שיטה אחרת" חשב האיש המסכן "האנשים בכפר זה יתנו לי למות מרעב." כשהמשיך ללכת ראה בצד הדרך סיר ישן. הוא הרים אותו, אסף קצת זרדים וסידר מהם ערמה במרכז הכפר, שם איפה שכולם יכלו לראות אותו ואז מילא

את הסיר במים מהבאר, הדליק אש ושם את הסיר מעל המדורה. ילדים שראו את המדורה באו להסתכל. אחריהם באו גם ההורים והסבים לראות מה עושה הזקן המוזר במרכז הכפר. כאשר המים בסיר רתחו, לקח הזקן אבן, זרק אותה לסיר והתחיל לבחוש במקל. הוא לא שם לב כלל על האנשים שעמדו סביבו. מובן שכולם רצו לדעת מה הוא עושה מהאבן שעל האש, אבל איש לא העז לשאול. בסוף פקע סבלנותו של אחד הצעירים והוא שאל "מה אתה עושה, סבא?" הזקן הרים את ראשו ואמר "אני מבשל מרק אבן." הוא הוציא מכיסו כף, טבל במים והרים לפיו. ואז אמר "כמעט מוכן. וגם טעים מאוד! אבל יכול להיות עוד יותר טעים אילו הוספתי קצת תפוחי אדמה." שני ילדים רצו מהר לשדה, חפרו והביאו

לו חופן תפוחי אדמה. הזקן רחץ את התפודים ושם אותם לסיר. אחרי רגע שוב טעם "מצוין" אמר "אבל אילו הוספתי גזר או שניים, איזה טעם נפלא היה יכול להיות למרק שלי!" רצה בתו של הירקן והביאה לו כמה גזרים. הזקן שם אותם בסיר ואחרי רגע טעם שוב. "מרק נהדר" אמר "אילו רק יכולתי להכניס קצת בשר בקר, איזה טעם נפלא היה מקבל." השוליה של הקצב הביא לו חתיכה יפה של בשר וגם אותה הכניס הזקן לסיר. אינני יודע איזה מצרכים הוסיף הזקן בדרך זו למרק שלו. בכל אופן כשטעם אותו בסוף קבע "טעם יוצא מהכלל" והוא שאל את הילדים האם הם רוצים גם לטעום מהמרק. בוודאי! כולם רצו בכך. הם הביאו צלחות וכפות, ישבו סביב

הקבצן הזקן ואכלו בתיאבון. שום מרק עוד לא טעם להם טוב יותר. כשכולם גמרו את המרק התמתח הזקן ואמר "הו, הייתי בשמחה משתרע עכשיו על חציר ונרדם" וכמובן כל אחד מהילדים רצה לארח אותו במתבן שליד ביתו. ומאחר שלא יכול היה ללון אצל כולם באותו הלילה, נשאר הקבצן עוד מספר ימים בכפר. את הלילה האחרון בילה במתבן של בית בו חיה האישה שטרקה לפניו את הדלת כשהוא בא לראשונה לכפר. למחרת בבוקר שאלה אותו האישה איך הוא יכול לבשל מאבן מרק טעים כל כך. "אני משתמש באבן מיוחדת של מרק" אמר הזקן. הוא הראה לה אבן ואחרי שביקשה מאוד, נתן לה אותו במתנה. "ככל שתבשלי אותה יותר, כך המרק יהיה טעים יותר" אמר והלך לדרכו.

למחרת האישה הזמינה את כל הקרובים והמכרים שלה לארוחה. מיד בבוקר הדליקה אש בתנור כדי שהמרק יתבשל זמן רב ככל האפשר, ויהיה לכן טעים ביותר. כשבאו האורחים הראשונים היא טעמה את המרק אבל טעמו היה כמו של מים רגילים. היא הסבירה לאורחים שהמרק צריך להתבשל עוד, כדי שיהיה טעים. אחרי שלוש שעות טעמה שוב, אך טעם "המרק" לא השתנה. היא אמרה לאורחיה שהמרק צריך להתבשל עד הערב כדי שטעמו יהי מצוין. אבל גם בערב "המרק" לא שיפר את טעמו. האורחים עזבו את ביתה רעבים וכועסים. "אינני מבינה" אמרה האישה "הרי עשיתי בדיוק כפי שאמר לי הזקן."